

ALMA JAKU ka lindur në Dragushë të Lezhës më 4. 07. 1980.

Studimet e larta i përfundoi në Universitetin "Luigj Gurakuqi" të Shkodrës, ku u diplomua për mësuesi në degën histori-gjeografi. Në vitin 2012 përfundoi studimet për inxhinieri agroshqimore në Universitetin

Bujqësor të Tiranës.

Për disa vjet ushtroi profesionin e mësueses së histori-gjeografisë, më pas, falë pasionit, dhuntive dhe përkushtimit, për pak kohë ka punuar në pozicione drejtuese, periudhë gjatë së cilës u përfshi në disa projekte lidhur me kuadrin ligjor dhe profesional për zbatimin e politikave të përfshirjes sociale të hartuara për mbrojtjen e të drejtave të fëmijëve me aftësi të kufizuara.

Me poezinë është marrë disa kohë në adoleshencë për hobi, por pas humbjes së dorëshkrimit me rreth 200 poezi të punuara me fluiditet nën ëndrrat e moshës hoqi dorë nga të shkruarit, për t'u zgjuar çuditshëm pas 20 vjetësh ky pasion në një periudhë papunësie. Muza poetike e fjetur brenda shpirtit të saj shpërthen papritur në vargje plot ndjenjë për dashurinë, bukurinë dhe botën që na rrethon, që e qetësojnë dhe e mbushin me shpresë për të ardhmen, për jetën. Falë këtij frymëzimi ajo paraqitet para lexuesve me librin e parë me poezi, në të cilat tenton të thyejë disa tabu, që pakkush e bën sot, sidomos gjinia femërore.

ALMA JAKU

RROPAMË NDJENJASH

POEZI

ALMA JAKU

RROPAMË
NDJENJASH

POEZI

Redona Publishing

TIRANË, 2018

Copyright © autorja, 2018.
Redaktore: Afërdita Avdiko
Korrektor letrar: Bahir Avdiko

ISBN 978-

NË VEND TË PARATHËNIES

Si e dallojmë që një ligjërim me vargje të rimuara, me asonanca apo të lira është poezi, art? Përkufizimet ndihmojnë, por deri në njëfarë pike. Në fund mbetet ajo që thotë një kritik i njohur amerikan se “unë nuk e di ç’është poezia, por mund ta veçoj atë me saktësi nga një grumbull me letra të shkruara”. Me fjalë të tjera, poezia është ajo që ndihet si e tillë.

Poezia e Alma Jakut ka pikë për pikë këtë identitet: ndihet, përjetohet, kumbon, shndrit si poezi e mirëfilltë, origjinale. Nuk vjen qartazi nga ndonjë shkollë e rafinuar poetike, sado që në tingullin e saj ndihen kadencat e poezisë së Ndoc Gjetjes dhe jehona e largët e leximeve spontane të autorëve të ndryshëm. Por është burimore, spontane, e lindur, biopoezi, nëse përdorim një përngjitje të kohës së sotme; vjen nga thjeshtësia, ndjeshmëria dhe vetëdija estetike e shekujve, nga gjuha e përpunuar e traditës, me të cilën i është kënduar dashurisë dhe bukurisë, nga një shpirt dhe mendje e shënuar për të kapur dhe për t’u dhënë shprehje me vargje “ndodhive” me përmbajtje artistike në jetën që na rrethon. Në poezinë e Almës ka shumë dritë dhe ndjenjë; drita ngjan të jetë boja e tyre e artikulimit para hedhjes në letër. Ato lindin dhe ekzistojnë për të kënaqur pikësëpari vetë subjektin krijues, pastaj lexuesin

e tyre. Të prarojnë, të prekin, të pastrojnë e pasurojnë shpirtin. Kjo është e bukura, sinonimja e artit.

Por nuk mbaron këtu. Një risi tepër mbresëlënëse në poezinë e Alma Jakut është avancimi në trajtimin e temës së madhe të dashurisë me sytë e gruas. Në këtë aspekt poetja sjell detaje, fokusime, këndshikime, dëshmi dhe përjetime të reja, origjinale, që thyejnë korniza dhe tabu, që bëjnë që gruaja të flasë më shumë nga ç'ka folur deri me sot për “shpikjen e mrekullueshme”, siç e quan poeti i madh izraelit Jahuda Amihai aktin e dashurinë në çift. Kjo na krijon mundësinë ta shohim dashurinë dhe efektet e saj të gjithanshme shpirtërore dhe fizike me sytë e saj. Është një simfoni që ka nisur me kohë dhe njeh poetesha me emër të madh në botë dhe në Shqipëri. Alma e zgjeron rrezet tematike dhe sjell risi shumë interesante në këtë rragim me vlerë. Avancimi që përmenda më sipër është një hap në tokë të pashkelur, që shpresojmë e urojmë të pasohet me hapa të tjerë dhe me një thellim të ri në nuancat e temës së madhe të dashurisë. Në këtë përpjekje limitet janë prapa. Eksplorimi me sytë e saj mbetet një rezervë e madhe e artit poetik e më gjerë. Varet prej Almës nëse do të jetë një prej firmave të rëndësishme në këtë eksplorim artistik.

Preç ZOGAJ

DASHURI

DASHURIA

Kur ti betoheshe, s't'i desha sytë
dhe butë të pyeta në errësirë:
“Më do vërtetë kaq fort, i dashur?”
Kur më the “po”, sytë u ndezën dritë.

Kemi kaluar male, lumenj,
në krahë dashurie kemi fjetur,
lindëm yje të rinj, fikëm diej,
shpirtin tonë i falem universit.

Ti je agimi im në ar pruar,
ditë e re me bekim Zoti,
farë e re në tokë të harruar,
lënë djerr mot pas moti.

DYSHIMI

Sa të dua, i dashur, kur dridhesh në ethe
dhe dyshues pyet: “Më ke veç mua?”,
më vështron thellë, mbushesh me djersë.
Më pëlqen të qesh, pak me ty të luaj.

Jam si lule vere, tundoj fort çdo bletë,
buzët edhe sytë lodroj ndër ngjyra.
Më pëlqen dyshimi kur unë buzëqesh
e ty mbrëmje e trishtë të bëhet fytyra.

ENGJËLLI IM

Ndiej fëshfërimat e krahëve të tu
rreth ajrit tim.

Më mësove
se koha s'ndalet kurrë.

Në shtrat gëzimesh,
dhimbjesh,
rrjedh lumë.

Unë gëzoj me ty,
qaj,
kudo,
gjithkund.

TË DUA TY

Të dua ty,
verë e vjetër.
Të dua ty,
idhnaku im.
Të dua ty,
mos puth tjetër.
Mooooo!
U bëfsh hi!

AUTOPORTRET

E ke provuar të rrish zgjuar,
të vështrosh engjëllin në gjumë?
Të të grishë ta rrokësh me duar,
ta puthësh ëmbël, ta duash shumë?

Të shohësh buzën si vë gaz
dhe sytë e ëmbël gjithë dritë e shend?
Ke jetuar natën e ndezur zjarr,
pa hije të zezë nëpër mend?

Ajo jam unë, dhe jam për ty,
paksa e marrë, po krejt dashuri.

MË DEH

Ti je dehje vere nëpër damarë.
Në agim, me kokën katrahurë,
betohem, stërbetohem, o i marrë,
në jetë nuk të pi më kurrë.

Po vjen prapë mbrëmja e për çudi,
të marr në duar, të derdh në gji.

S'MË NDALON DOT

Ti më ndalove të të dua,
por unë të vizatoj me shpirtin tim.
Me xixa yjesh ta ndez buzëqeshjen,
me gaca sysh akullin ta shkrij...

Mund të më ndalosh edhe frymën,
por ç'mund t'i bësh mendjes sime?
Unë kam një botë si Liza, të çuditshme,
s'më ndalon dot, aty nuk të bindem.

DASHURI E BURGOSUR

Më thirre sot dhe, për çudi,
koha s'e kish shuar mallin.
Qiellin pushtova, për tek ti
fluturim e çava ajrin.

Ishim botë krejt pa kufij.
Pse s'fluturoi nga shpirti fjala?
Ti pa faj, dhe unë si ti,
dashurinë e vumë në pranga.

PA PENDESE

Dua të vij në shtratin tënd
kur nata të bjerë gjithandej,
fshehtas botës të të kalamend,
me gjinjtë e mi të të ushqej.

Të thithësh mjaltin në buzë,
të rrëmosh mbi qafën shtrirë,
të më ndezësh gacën shpuzë,
mbi trup të më biesh tapë i pirë.

Pastaj do iki natës prapë,
fshehtas, do humb përtej resë,
në shi qiellor të laj mëkatin,
por pa frikë, pa asnjë pendesë.

MBAMË FORT

Mbamë, mbamë fort mbi krahë,
rrotullomë në erë,
jam pupël, s'të rëndoj,
të mbush gjoksin me pranverë.

Në mendofsh se je plak
e s'të mban takati,
bëhem zanë e të jap forcë,
gjiri im të forcon shtatin.

Mbamë, mbamë fort mbi krahë,
rrotullomë në erë,
pleqnoma merakun tim,
këtu më ke përherë.

EJA SONTE!

Jashtë bie borë. Eja sonte!
Një çaj me boronicë
ma ka ënda të pimë
e të më ulesh butë mbi gjinj.

Jashtë bie borë. Eja sonte!
Të fikim dritat, ndezim sytë,
të shkrijmë shpirtrat në një,
të këputem mbi ty si qiellit yjtë.

Jashtë bie borë. Eja sonte!
Natën ta bëjmë krejt kandil.
S'më thonë kot "grua bionde",
as ty s'të thonë kot "bandill".

NËN DRITAT E MBRËMJES

Sonte, bandill, ngatërrove sytë në mua,
“Falmë, – më the, – më vrau drita”.
Krejt e pafajshme, me taka
të shkela këmbët te gishtat.

Medet, drita e orëve të vona
t’i marrka sytë, t’i prishka mendtë!
Muzikës s’ia ndjek dot notat,
në çrregullim i harron këmbët.

Ti prapë shfajësohesh, kinse me turp,
se t’i verboi sytë drita e fortë
dhe si padashur më cik në trup,
si tel korrenti me një mijë voltë.

Të vraftë nata, të shoftë drita, bandill!
Më ndeze, më kalle flakë.
“Padashjet” e tua më ranë si thika,
gjysmë e vrarë të rashë ndër krahë.

NUK KEMI KOHË

Dielli dhe hëna përjetësisht bashkë,
puthen në dritë dashurie,
unë dhe ti nga kohë e lashtë
njëri-tjetrit i rrimë si hije.

Eja, e bukur, në një qosh qielli
të puthemi pak, se, për besë,
një ditë në amshim do na çojë dielli,
s'do kemi kohë për pendesë.

MË BLI NJË ISHULL

Herë më puth butë si engjëll
dhe dashuri bën si një djall,
herë ndez faret e fikur në mjegull,
anijen ma mbyt në liman.

Herë vjen dallgë e më përfshin
(e mjera unë, nuk e di notin!),
herë në breg zhegu më shkrin
si një guaskë, molusk loti.

Nëse më do, më bli një ishull,
ku të zgjohem, të fle me ty në sy,
në mot të bukur dhe të prishur
e vetnja pemë të jem aty.

PËRJETIM DASHURIE

Blerimi i pranverës është i vdekur
pa gjelbërimin e syve të tu,
yjet në qiell meken të zbehtë
dhe hëna si e kafshuar rrëshqet.

Me ty në gji natën e kam të bardhë,
në shtrat jam një barkë me vela,
në çdo sekondë të puth me mall,
të përshkoj si korrent ndër tela.

Jetoj shumëfish kur më flet, më qesh,
çiltërsisht të dua me shpirt fëmijëror,
dridhem si purtekë kur trupin më ndesh,
të kam njëherësh burrë, fëmijë, dashnor.

MBRETI IM

Të dy anës detit,
të dy afër mbretit,
ti bregut të Jonit,
unë në gji të Nimfeut.

Na ndaka ky ujë
e na zhytka thellë,
ti banor i huaj,
ujërave të mia bjerr.

Do të lëshoj rrjetat,
do të të zë me gjinj,
kot do të përpëlitesh,
s' do të gjesh shpëtim.

Do të të puth fort,
sa të ushtojë deti,
të të lakmojë Zoti,
sonte je ti mbreti.

MË DUAJ!

Si fije bari çan tokën e fortë
dhe jeshilon arën e djerrë,
si limfë më rrjedh në venë, aortë,
më gjallëron, më sjell në jetë.

Më duaj, jepmë shpresa të ëndërrta
të zgjidh vargonjtë e ftohtë të shtratit,
të bëjmë dashuri me puthje të ëmbla,
zjarrin e harruar t'ia ndezim shtatit.

Duamë, i dashur, siç të dua unë ty,
dashuromë si kurrë s'ke dashuruar,
mësomë hap pas hapi si ecet përsëri,
mësomë të di sa më ke munguar.

MUNGESË

GJYSHJA

Këtë vit lari nuk u bekua,
ti s're më gjunjë, s'shkove në meshë,
prapëseprapë nuk të mallkuan,
sepse unë të kam të shenjtë.

S'më mungoi lari, as shenjtëria,
por ëmbëlsia jote, gjyshe,
nga larg, kur vija, krejt shtëpia
më ngjante fole për dallëndyshe.

Unë veç për ty isha e vogël,
plot me gabime fëminore,
përherë më falje, më bekoje,
çdo brengë timen lehtësoje.

Më mungon shumë paqja jote.
Të gjitha gjërat m'i bëje të lehta,
ti ishe kisha e vetme në botë
ku mora bekimin që kërkon jeta.

ËNDRRA IME, HUMBUR, TRETUR

I premtoj vetes çdo natë
se nesër s'do të ndiej për ty,
por mungesa jote bëhet lak,
ma fryn Drinin, ma derdh në sy.

Vetiu natën bredh në udhë
të të gjej e të të puth,
padashur bëhem “kurvë”,
brenda teje hyj pa kusht.

Puthem ëmbël, përkëdhelem
nga dora jote, pa më prekur...
Ujëvarë trupi, shkumë më derdhet,
ku ti zhytesh, mbytesh, vdekur...

Ëndrra ime, humbur, tretur...

TANI QË TI KE IKUR

Tani që ti ke ikur
do adoptoj një mace.
Ka më pak gërvëre,
përkëdhel pa shkaqe.

Tani që ti ke ikur
do adoptoj një qen.
Të më mbrojë fort,
të zërë vendin tënd.

Tani që ti ke ikur
do adoptoj një pulë.
S'kam pse të gatuaj,
ushqehet me gurë.

TEATËR DASHURIE

Drama mbaroi, ranë perdet,
përtueshëm unë duartrokita,
në paqe shpirtin larg e treta.
Lamtumirë, dashuri!
U lodha, ika.

MBRETËRESHË PRAPË

Sonte u pamë në qytet
dhe çuditërisht të ndjeva larg,
shëtitorja në anë të Drinit
me shi të hershëm seç u lag.

Zonjë e rëndë, kokëlart ecën,
“Mirëdita, zotëri!” – më thua ti,
sikur nuk isha unë çapkëni
që shkriheshe në gishtat e mi.

Të përfytyrova zhveshur si dikur,
si dihasje, si rënkoje
dhe me gjuhën fjalëpakë
si nepërkë më torturoje.

Djalli të marrtë, zonjë e rëndë!
Ti që e çmendur që në shtrat,
shëtitorën shkel me këmbë,
fisnikërisht, mbretëreshë prapë.

KËRCU I DJEGUR

Pse u ktheve prapë sonte?
Dyert i kam mbyllur me kohë,
në vatrën time s'ka më prush,
thëngjilli i fundit është fikur.

Vjen e me gishta rrëmon në hi,
do të rindezësh zjarr me zor,
por s'ka ashkla, a e di?
S'ka as shkrepëse, o i marrë.

Prej kohës që ti ke ikur,
rrekem të jetoj, por më kot,
tani jam kërcu i djegur,
nuk marr flakë, nuk më ndez dot.

E MUNDUR

Kryqëztoj gishtat dy mbi dy
si shpresë, besë e përjetshme,
me sytë si qiell plot me yje,
si galaktikë jotja e vetme...

Më mbulon me puthje me dëshirë,
më mbush me frymë, më përpin.
Jam drita jote, veç në errësirë,
sa vjen agimi, të fik, të shkrin.

Dhe më harron, i ikur, humbur,
si stinë që çel dhe i shkund gjethet.
Unë rri e pres, si qiell i mundur,
prej reve të zeza, pa pikë pa shprese.

KOSTUMI MORTOR

Shend e verë sytë e mi ndrinë
kur përballë u pamë rastësisht.
Shumë vjet larg ndanë dashurinë,
por nuk e vdiqën, çuditërisht.

Doja të të puthja si dikur motit,
kur në det ishim një dallgë bashkë,
kur kripën e tij në pikë të lotit
njëri-tjetrit i puthnim me afsh.

Por ti më ndale, më fole ftohtë,
me sytë ulur, dhembjetretur.
Me kostum morti, mbledhur në botë,
dashurinë e vjetër kishe veshur.

BAHÇJA E FËMIJËRISË

Sa herë më zemëronin, bëja potere,
dilja dhe hyja në kopsht të komshisë,
kacavaresha degëve si panterë
në universin magjik të qershisë.

Prapë piqen qershitë, dardhat, ftonjtë,
por gjithë gjethnaja më duket e trishtë,
bahçja ime tani është folezë pa zogj,
mungojnë arratisjet e mia të fëmijërisë.

BUZËT E TUA

Kam një mall të marrë për buzët e tua,
si buka e ardhur gati për furrë,
mundohem ta fsheh, por edhe nuk dua
tjegullat e mendimit t'i gjuaj me gurë.

Ti e di: pa ty jam një turrë drush
tharë eshkë në kohë, lagur me benzinë.
Ti ke vetëm shkrepësen gati mes duarsh,
një çast ta ndezësh e të bësh kërدينë.

ORA E PRITJES

Tik-tak, tik-tak, tik-tak!...

Më çmend kjo orë këmbëzvarrë,
më vjen përtokë ta përplas,
me gisht akrepat t'ia sjell vërdallë!

Dua rrufeshëm të kalojë,
pa u ndalur në asnjë orar,
takimet tona të anulojë
në udhëtim të humbur si e marrë.

Tik-tak, tik-tak, tik-tak!...

Kjo ora ime këmbëzvarrë
rri në vend, nuk bën çap.
Të pret ty... Është krejt e marrë!

IK!

Ik, mos u kthe më kurrë!
Kthimin tënd s'e dua.
Në burgun tënd pa ajër
më vdes çdo ditë mua.

SYGJELBËR

Fare s'e mendoj
kë puth sonte ti,
në heshtje pyetjen të nisa:
“Ndiresh mirë tani?”

Mos mendo gjë tjetër,
faji është veç i mbrëmjes,
vjen nga kohë e vjetër,
kur të kisha pranë zemrës.

Sonte, për rastësi,
jam në gjoks të dikujt,
i ka sytë si ti:
të gjelbër, si pikë uji.

URAT E SHEMBURA

Ika, kalova një mijë lumenj,
urat pas meje në ikje i shemba,
kur malli prapë të më rrëmbejë,
të mos kthehem ku më vdiq ëndrra.

E di: për ty harresë nuk do të ketë,
se, kur jam larg, kujtoj veç të mirat.
Gjithnjë isha grua kokëshkretë,
harroja dhimbjet, plagët, të nxirat.

Sado dhimbje të kem prej mallit,
tani ta dish se jam bërë “burrë”,
s’rrezohem ëndrrave të vdekura,
dy brigjet s’do t’i lidh më kurrë.

BOSHLLËK

S'e kuptoj kush mungon më shumë:
ti apo dashuria.

Ç'rëndësi ka kur s'ju ndaj unë,
por në shpirt ju kam të dyja?

Zbrazëtia si humnerë
nuk u mbushka veç me fjalë,
me kujtime... "na ish njëherë"
dashuria vdes ngadalë.

NËN BURKË

Nën burkë dua të di si je
dritëmbuluar në terr,
më josh, më grish, më çmend,
mister që mendtë m'i merr.

Terrtas, verbër, symbyllur,
intrigues humb labirintesh,
të imagjinoj pas burkës bukurinë,
fshehur dhimbshëm.

S'KAM PSE HIDHËROHEM

S'kam pse hidhërohem
pse bien yjet nga qielli,
pse lulet në lëndina vyshken ngadalë,
çdo gjë lind dhe vdes një ditë,
pa u përkundur ëndrrave,
dhembshur, pa fjalë.
Edhe ti, dashurihumburi im,
i nënshtrohesh këtij ligji universal,
perëndon si dielli në det,
për t'ia lënë vendin tjetrit që lind në mal.

MIA

Te bahçja e babës
të putha dikur, në fshat.
I riu si veriu, moj Mia,
s'mendova për shtrat.

Supet s'm'i vrau dheu,
pesha s'më rëndoi,
filzigeni yt ma preu
frymën krejt, moj...

Sot m'u lagkan sytë
për kopshtin te dardha.
Mollë-ftonjtë si motit
zemra prapë m'i dashka.

KAPËRTHIME NDJENJASH

NESËR

Nesër, kur të të puth,
mbi buzën tënde do të shpërthejnë zambakët,
kur të të prek, gishtat do të ulen...
si flutura krahëshkruara kur përflaken.

Përsëri do të puth gojën, gushën, sytë,
pulëbardhë e butë deteve të mia,
rreth qafës si rubinë do të të zbres yjtë,
të të ndez gjersa të të fashisë zjarrmia.

Epshi im djaloshar, i rrebeshtë
si magma nga zemra e vullkanit të fjetur,
do të zgjohet dhe mbi trupin tënd magjepsës
do të derdhet, do të të shkrijë deri në eshtër.

E bukura ime, mollëmbël e ndaluar,
lila ime e gardheve plot me driza,
krejt shkurret, ferrat kam për t'i shtruar
kur të puth buzët, kur të pi te sytha.

TËRBIMI

Tërbimshëm m'i zgjove djajtë prapë
(mendova se të kisha harruar),
Vullkanet e fjetura nën koren time
me lavë djegëse prapë janë zgjuar.

Çmendurisht të dua prapë shtratit,
përballë të kam e egërsisht të urrej.
Mendohem prapë të bëj hakmarrje,
nga kafshimi i buzëve dhembje ndiej.

Do ikësh prapë me rropamë të madhe,
fjalë pa thënë njëri-tjetrit s'do t'i lëmë.
Mos e dhëntë Zoti të kthehesh ndajnate,
prej inatit do grihemi e pshëm me dhëmbë.

PAFAJËSISHT

Mbi trupin tënd bulon djersa,
sikur ke luftuar me demonë.
Unë e mjera asgjë s'të bëra,
veç t'u mbështolla në kraharor.

Të putha etshëm e s'pata faj,
se fort në kohë të kam urryer.
“Më do, s'më do”, më a ka vlerë?
Paqe e luftë bashkë ngërthyer.

EPSH

Me sytë mbyllur të lakohem mbi trup,
të prek si ajër, të rrëshqas në lëkurë.
ti më shtyn pak, bëhesh me turp,
pastaj papritur kthehesh në furrë.

Më ndez, më shkrin, më përvëlon,
krejt trupin, mendjen, deri në ind.
Oh, nuk e dija! Qenke demon!
M'u fute trupit kudo, si xhind.

Mbi kofshët e zhveshura fërkohesh egër,
i ndez si drutë në kohë të thatë,
epshi im ligësisht të ndjell
rrezikun ves ta ndajmë bashkë.

ÇAST TRISHTIMI

Nganjëherë më kap trishtimi,
përreth qafës më bëhet lak,
gjithçka merr ngjyrën gri,
ndihem si e zënë në çark.

Më ngrin çdo muskul në trup,
buzëqeshja, prekja, sytë,
në letargji stina më fut,
dëshpërimi më terrton yjtë.

DEHJE

Ti më deh si afsh i verës,
si vorbull uji më përpin.
Më kapin ethet, më ikën mendja,
je helm i fortë, por krejt të pi.

PAS STUHIË

Me duar e buzë prej mëndafshi
ma ule natën butë mbi trup,
me avull burri, me valë afshi
e trembe terrin, iku, u zhduk.

T'i dua sytë e ndezur shkëndijë,
muskujt e tendosur, damarët në qafë,
thonjtë e panterës kur lënë vijë,
forcën, butësinë të shkrira bashkë.

Kur dita zbardh, det pas stuhie,
copëza ëndrrash bregut të shtratit,
si duna të tulatura, rërë mërzie,
vdesin ngadalë etheve të shtatit.

DJAJ DHE ENGJËJ

Të dua fort, më do si sytë,
bota merr frymë buzëve të tua.
Prej larg një e marrë thërret: “Prit,
jam unë ajo, më shumë të dua!”

Ti hesht dhe pret. Edhe unë pres,
me mallin ndezur prush në gji.
Të jemi “engjëj” është groteske,
engjëll Kupidit në hak i hyjmë.

Me dhimbje brenda ndryj zjarrin,
më bukës tymi rreth altarit...
Më kapin xhindet si të marrin
dhe përqesh paqen e meshtarit.

Nuk ka më paqe në trupin tim,
kur dora jote butësisht më prek.
Djajtë dhe shenjtitë bashkë rrinë,
në kishë, në bar a në një breg.

Bashkë, të ndarë, gjyq pa gjyq,
lutem njësoj vetëm për ty.
E di: veten gozhdoj në kryq,
përtej çdo rregulli, të kam mrekulli.

HËNË DHE DASHURI

Pas ikjes së diellit
ne u puthëm nën gji të hënës.
Të kam thënë dikur:
“Hëna e ka gjirin hark.”
Aty do na e fshehtë
dashurinë e pamëkatë.
Nuk i tregon kujt
çka rrezet prekin,
as çfarë ledhaton era.
Fshihet pas reve,
e ndrojtur mos drita e saj
do na lante trupat me shkëndija
dhe lakmitarët
do pëlçisnin nga zilia.

LËMSH

Po të mendoj ty, dreq me naze,
më shkallon truri të bëjmë paqe,
të grihemi bukur, se mjaft më plase,
të ta qëlloj e puth prapë faqen.

Më sheh në sy e qesh si djalli,
të dy s'njihemi, për besë!
Çarçafët e bardhë nën brinjë kalli,
në shtratin me kufi në mes.

Në buzën time të helmon ajri,
me frymë kraharori nuk t'u ngop,
djersa ime të ngjit si pjalmi
e me inat më shtrëngon fort.

Herë bën si lepur, herë si luan.
ngjitesh mbi male, mbytesh në pus.
Herë të mbyt epshi, herë më dysh të ndan,
mollën e dreqit kush s'do ta këpusë.

PUTHJA E PARË

Të putha dhe buza kish shijen e mjaltit,
i freskët prej hojeve dalë,
shtatë palë ethe të ranë shtatit
për mëkatin e pafaj.

Do të puthesh prapë, e dashur,
përsëri do dridhesh etur,
por si puthja e parë e pastër
asnjëherë s'do të jetë një tjetër.

KTHIM PAS

Sonte në këtë bar
koha rrokullisi gjithë vitet,
faqet m'u bënë all,
prej puthjes u frikën.

Syve të tu iu druajta,
përdrodha flokët sikletshëm,
pranverën në sy shkrova,
me lule ngjeva jetën.

Sonte në këtë bar
më hoqe peshë nga supet,
kujtova vitet lënë diku
dhe përjetova puthjet.

ÇAPAÇUL!

Çapaçul, më mungon, më mundon sonte,
buza jote si nektar e pikë mjaltë,
kur më puthje, shpirtin ndizje edhe njomje,
fjalëkotat mbyllje me dry të artë.

S'ish nevoja për të folur,
mijëra fjalë shtati im thoshte vetë,
më rrëshqisje gushës hoje mjalti,
pastaj ëmbël më pickoje si një bletë.

Ato çaste ndihesha mbretëreshë
mes gumëzhimës së zgjoit të trazuar.
Plot me nur, nata nudo më kish zhveshur,
me mjaltin tënd të rrallë më kish mbuluar.

DËSHIRË

Më kap papritur çmenduria
të bëj dashuri me ty tani,
të të bie mbi trup si mrekulli,
rreth qafës, në supe, gjithkund, përmbi.

Gjarpëromi duart lëkurës,
mes shtigjeve me dritë e terr,
në bahçe futu ngadalë hajdutçe
dhe mollët e ëmbla m'i merr.

U lodha të të mbaja sa më larg,
por ti je një qelizë malinje,
futesh në damarë, shkrihesh në gjak
dhe me ty bashkë vjedh veten time.

I URITUR

Të griva mbrëmë,
ta blova trupin e butë me dhëmbë,
aspak s'u ndala prej nazeve të tua,
isha i uritur, vdekur për të ngrënë.

Zoti, moj, për Pashkë të vraftë!
Frymës sime prapë u ngjallsh,
në fyt të më mbesësh kafshatë,
të më mbytësh në det të afshët.

Fort më ndale, fort më lodhe,
herë më dogje, herë më freskove,
m'u ngjite keqas si rrodhe,
ngjalë shtatit m'u lakove...

...por urinë,
kurrë s'ma shove.

GRISHJE

Vogëlushe, eja sonte,
si mace e vogël m'u ngjesh,
me thonj ma çirr kraharorin,
dhëmbët m'i ngul me epsh.

E ëmbla ime pilivesë,
djallëzon vetë perëndinë,
burrë më bëre, të pabesë,
pranë teje më ikin sytë.

Nuk shoh në ç'batak kam rënë,
bota le të më tregojë me gisht,
mëkati nuk qenka gjëmë,
mackë e bukur kur të gërvisht.

BASHKË

Eja sonte tek unë, shejtan,
merri këpucët në dorë, ec pa zhurmë,
universin ta bëjmë sa një dhomë
kur bota e madhe të bjerë në gjumë.

Le të fryjë veriu, rrebeshi, puhiza,
në zjarrin e trupit do t'i thajmë teshat.
Vetë Zoti për mëkate të hyjta
i fshehu ditët, na dhuroi netët.

Mike më ke, para Shën Pjetrit
(nuk të ndalon brenda të hysh),
Pa dyshim, në çast të valë
edhe ai do ketë puthur, natyrisht.

NË INDE TA NDJEVA FRYMËN

Në rërën e plazhit në Vain
më rrëshqiti dielli mbi supe,
për një çast e humba,
kujtova se ti m'i puthe.

Symbyllur iu dorëzova rrezes,
përvëlimit, djegieve, valës,
u përkëdhela dhe butësisht
mbi shkumë iu lëshova dallgës.

Në inde ta ndjeva frymën,
thonjtë ngula thellë në rërë,
si dikur njëri-tjetrin grinim,
griva vetminë gjatë e gjerë.

SI SHPEZË MË ZË NË LAK

Nëse shoh një gotë verë
në një koktej a një darkë,
më vjen në mendje padashur,
si shpezë më zë në lak.

Si verës, mbi gotën tënde
buzët m'i rrëshqet në supe,
lirshëm i mëndafshtë zbret
në skutat e mishit tim futesh.

Dhe m'u tendosën muskujt,
butë dhe fort, si një hark,
thëllëzën, shpezën e egër,
gjahtar i regjur zë në lak.

MËDYSHJE

ETJA

Dyshime kam plot,
dhe dëshirë më tepër.
Ti sfungjer i ngopur,
unë një tokë e etur.

Ti tkurresh, bymehesh
si të kesh oreks,
bën të më japësh ujë,
etjen ma përqesh.

Në të paftë engjëlli,
druaj se të mallkon,
sa të të marrë etja,
ujin ta ndalon.

XHELOZI

Mbi gjinj të bardhë sa herë ke fjetur?
Ndonjërës emrin vallë ia di?
Pendohem dhe brilant të artë
me mua, të parën grua, të mendoj ty.

Ti qesh me mua, je ujk i vjetër,
si qengjit më sillesh rreth e rrotull...
Më risillen pyetjet dhe patjetër
herë më gëzon, herë më rrëqeth.

SIKUR TA DIJE SA PAK DUA!

Veç frymoj, nuk dua asgjë
kur më pushton e marra marrëzi.
Të të kem pranë, të rri ngjitur pa zë,
trupit, mendjezbrazur, epshit pa kufi.

Oh, sikur ta dije sa pak gjëra dua!
Një puthje të vockël dhe një buzëqeshje.
Vetëm për një çast të rrije me mua
një milion puthje merrje nga kjo dreqe.

Po ti hesht, veç hesht... dhe ikën pa faj,
urinë time të shpirtit nuk e shuan dot.
Pas shpatullave të tua mbetem larg,
qaj e lodhur, e velur në këtë jetë të kotë.

TI KE FRIKË NGA DASHURIA

Ti ke frikë nga dashuria,
anës e anës sillesh si hije.
Për fat, tek unë rastësia
s'të solli që në lak të biesh.

Mos qesh dhe mos më thuaj “jo”,
në moshën tënde burrat lajthitin.
E di: ti trupin tim e do,
por unë jam djall e të marr shpirtin.

JE OAZË MES SHKRETËTIRËS

Kërkoj sy për të parë qartë,
të mos më dukesh si kerubin,
paksa dritë nëpër natë,
të rishfaq mirazhin tim.

Ti je oazë mes shkretëtirës,
ujqër, dhelpra tek ti pinë,
E marra unë, buzëtharë mes tyre,
do më shqyejnë, do më përpijnë!

DYZIM

Ti vetes kurrë nuk ia pranon
se ikja ime të bën të marrë,
me gjysmë zëri veten ngushëllon:
“Një gacë do mbetet nga ky zjarr.”

Dhe ikën edhe ti si unë,
me emrin tim, që të sillet mendjes.
Kudo lë germa, a ndonjë gjurmë
për të rigjetur udhën e ëndrrës.

Natës pa fund bëj llogari:
“Një burrë si ti s’i duhet dreqit!”
Pastaj harroj dhe, për çudi,
emrin ta shkruaj në mes territ.

MJAFTON TË TË KEM MIK

E di që më dëgjon,
me heshtje gjuan, vret,
të mbulojnë dyshimet,
nuk ndihesh tamam mbret.

Ka raste që s'duhën fjalë,
nuk duhen përqaftime,
mjaftohem të të kem mik,
që dëgjon mendjen time.

DILEMË

Tri bukë ndër duar!
Një e ëmbël,
për t'u shijuar;
një me kripë,
për të jetuar;
një misri,
që thyen çdo dhëmb.

Dreqi apo Zoti
marrëzisë sime
po i jep mend?

LOJË INATESH

E dua zemërimin tënd,
shikimin inatçor që ke në sy,
ndiej që të rrëshqet këmba,
në flakadan epshesh mbytesh ti.

I trembesh murit, i trembesh tokës,
nuk di ku butë të më mbështetësh.
Edhe zemërimin tënd e ke shumë frikë,
ndaj mos u mendo gjatë, puthmë dhe pikë.

PYES VETEN

Ne ëndërronim një shtëpi të vogël
të mbushur plot me fëmijë,
të rrinim mbrëmjeve rreth oxhakut,
njëri-tjetrit t'i ndienim magjinë.

Pse ra mes nesh gjithë kjo gjëmë?
Si kërcunj të fikur mindereve rrimë,
nuk gjejmë forcë as për t'u zënë,
as për të ndier dashurinë.

Pyes dhe mbrëmjet vras ngadalë,
hesht dhe netët mbys pa fjalë.

VITET E TUA

Vitet e tua janë lule kumbulle plot vesë,
po unë ku t'i çoj dy ftonjtë e rëndë?
Pranvera e vjeshta kanë verën në mes,
shtalbi yt më mpin, më mbetet ndër dhëmbë.

SI NDODHI?

Si ndodhi që të desha,
as unë vetë nuk e di,
herë më dukej se qe breshër,
tjetër herë më dukeshë shi.

Ti, si kockë hidhje një qeshje,
unë gënjeshta, krejt e marrë,
si qenushe plot me vese,
të fërkohesha këmbëve lajkatar.

Gjersa mbërriti ditë e fundit
(më mirë vonë se asnjëherë),
e uritur le të vdes,
sa të lëpij kocka përherë.

XHELOZINË LËRJA HËNËS

Në pranverë çelin mimozat,
edhe lakrat nxjerrin lulet e verdha.
Fshatarka ime nduk thonjtë,
xhelozia e bren përbrenda.

Oh, e bukur, pa pikë faji,
besomë: si ti nuk ka një tjetër.
Mos e njom gërshetin me lot vaji,
lëre të lirë, shpalosur erës.

Lidhmë me të rreth gushës sate,
shtrëngomë fort, merrma frymën,
xhelozinë lërja hënës,
le të plasë kur na sheh tinëz.

NDOSHTA NJË DITË...

Jam mbyllur në muret e mia,
krenaria ime nuk lë shteg,
kurrë s'do më shihni të dorëzuar,
dhimbjen e derdh mbi jastëk.

Jam fshehur këtu ndër vargje,
prej jush, që ju desha, kur më lënduat.
Nëse vendosa të iki me qarje,
asnjë nga ju nuk kam fajësuar.

Jemi njerëz, kushedi,
një ditë vetes i rrëfihemi
dhe aspak s'është çudi
të penduar pranë të gjendemi.

NJERËZORE

LOJTAR FERRI

Në tryezën e kumarit
ti përnatë vë bast me miqtë,
zvarritesh në të mallkuarën rrugë,
borxhet veç i shton në listë.

Një nga një humbe çdo gjë:
edhe këmishën, kravatën, orën...
Mbetë jashtë, kukudh, pa zë
e askush s'ta zgjati dorën.

Tani më gjunjë para meje
rri si fëmijë, nuk bëzan.
Humbe zemrën, pa gjak në deje,
më dukesh i vogël e mjeran.

Në ferrin e humbjes digjesh,
djersin, me zor frymë merr.
Je lojtari, kurse unë
bastin tënd e tall, e tjerr.

VOGËLUSHE ME LULE NË DUAR

Vogëlushe me lule në duar,
botëkafsha ka ujqërnjerëz plot,
“i miri”, që të dhuron një lodër,
të shqyen egër për një hop.

Pastaj skërmitet, të braktis,
pa i dhembur perlat lot.
Në mjerimin tënd, trup e shpirt grisur,
e lumtur më s’do jesh në botë.

MASKË

Bashkë gatuam një tortë të ëmbël,
sipër e mbushëm me lule e zemra,
nën shtresa poshtë hilen e fshehëm,
përziem lëmsh dreqër dhe engjëj.

Tani e hamë kafshatë pas kafshate,
gënjejmë pa zor për shijen e ëmbël,
për ta vjellë pastaj në terrin e natës,
kur ndjenja e shpirtit trazohet në ëndërr.

LYPSARI

Sonte në shëtitjen e darkës
më shtriu dorën një lypsar,
ishte ftohtë dhe në xhep të çantës
përtova një lek ta marr.

Im bir më vështroi në sy
me pafajësinë e tij mjaltë.
“Nënë, do më lije pa bukë ti,
nëse dorështrirë më gjeje jashtë?”

Një mijë thika shpirtin ma therën
dhe fajtore u ktheva mbrapsht,
lypsarit i gjeta derën,
bukë nga e djalit tim i dhashë.

ÇMIMI I JETËS

M'u kujtua krejt rastësisht
burri i sertë me emrin "Lazër",
ma kujtoi një çifte e trishtë
në vitrinën e dyqanit varur.

Ishte burrë, trim i çartur,
i kishte mustakët dy pashë,
kishte pushkë krahaqafë,
por pak gjë kishte në rrashtë.

M'u kujtua krejt rastësisht
Lazri, burrë i fshatit tim,
djalë e nip, vetë mizorisht
u vranë, shkuan, lanë mjerim.

Dhe pyes veten, ju pyes ju:
"Sa vlen jeta, cili është çmimi?
Mos vallë lindim kuturu
dhe jetojmë pa pikë qëllimi?"

PASHKËT

Ja, erdhën Pashkët përsëri,
një datë e ngjyer në kalendar,
dikush retushon kuq, dikush zi,
veç unë mbeta fëmijë lozonjar.

Mezi i prisja që të vinin,
me vezë plot bojëra të bëja pikë,
të mbushja prehrin me “fitime”,
trofe të bukur për këtë ditë.

Ish kohë fëmije, e pafajshme,
urimi dhe ngjyra një sens real,
e mendonim botën të paskajshme,
me Zotin Krisht, që sot u ngjall.

KOHË PERVERSE

Më lodhi komshiu përballë,
bën gjithmonë djalën e mirë,
ia ndiej ulërimat e heshtura
si qen i lidhur në zinxhirë.

Më lodhi eprori, kolegu në zyrë,
çakej e hiena rreth e përçark,
shoqëri e uritur, perverse, e ndyrë,
nën petkun e “vlerës” të futin në thark.

NË GJOKSIN TËND

Qyteti i vogël tani u bë i madh,
më duket se askush s'më njeh.
Tulatem ëmbël në gjoksin tënd,
më duket se bota nuk më sheh.

Papritur u ndezën drita ngado,
ndiej turpin e kurmit të zhveshur.
Kotësisht mundohem të mbuloj trupin,
qyteti tashmë më ka përqeshur.

Më talli një prostitutë te cepi i urës,
një pijanec që rri gjithmonë te bari,
një zonjë plakë sevdaharruar tha:
“Ky brez s’është më për së mbari.”

QESHI JETA NË SYTË E MI

(Tim biri)

Qeshi jeta në sytë e mi
kur ti ëmbël sytë i çele,
rilinda unë kur linde ti,
më bëre tjetër njeri.

Më bëre të ndal hidhërimin,
hakmarrjen të mos e njoh,
në dimër të mos ndiej thëllimin,
me ty zemrën valë e ngroh.

Jeta, fryma, forca ime,
kërthiri im, qofsh i bekuar!
Diell i ndezur në agime,
ma mbush shpirtin në gji shtrënguar.

DITA E VERËS

Gëzuar verën, ti vera ime!
Me lule të ndezura qëndisma shtatin.
Si petalet e kumbullave në zgjime,
buzët e tua më dredhin lëkurën,
më zbutin ashtin.

Si çelja e qershive dhemb
kur thith si bletë me pasion nektarin,
si bilbil i ëmbël plot shend
këndon ngrohtë, largon acarin.

A e di? Më ka lulëzuar prania jote,
gjithë lulet, yjtë m'i zbret mbi gji.
S'mund të ketë parajsë tjetër kjo botë
si kjo e imja kur jam me ty.

PASQYRA E LËNDËS

DASHURI

Dashuria.	5
Dyshimi.	6
Engjëlli im.	7
Të dua ty.	8
Autoportret.	9
Më deh.	10
S'më ndalon dot.	11
Dashuri e burgosur.	12
Pa pendesë.	13
Mbamë fort.	14
Eja sonte!	15
Nën dritat e mbrëmjes.	16
Nuk kemi kohë.	17
Më bli një ishull.	18
Përjetim dashurie.	19
Mbreti im.	20
Më duaj!	21

MUNGESË

Gjyshja.	22
Ëndrra ime, humbur, tretur.	23

Tani që ti ke ikur	24
Teatër dashurie	25
Mbretëreshë prapë	26
Kërcu i djegur	27
E mundur	28
Kostumi mortor	29
Bahçja e fëmijërisë	30
Buzët e tua	31
Ora e pritjes	32
Ik!	33
Syngjelbër	34
Urat e shembura	35
Boshllëk	36
Nën burkë	37
S'kam pse hidhërohem	38
Mia	39

KAPËRTHIME NDJENJASH

Nesër	40
Tërbimi	41
Pafajësisht	42
Epshe	43
Çast trishtimi	44
Dehje	45
Pas stuhisë	46
Djaj dhe engjëj	47
Hënë dhe dashuri	48

Lëmsh	49
Puthja e parë	50
Kthim pas	51
Çapaçul!	52
Dëshirë	53
I uritur	54
Grishje	55
Bashkë	56
Në inde ta ndjeva frymën	57
Si shpezë më zë në lak	58

MËDYSHJE

Etja	59
Xhelozi	60
Sikur ta dije sa pak dua!	61
Ti ke frikë nga dashuria	62
Je oazë mes shkretëtirës	63
Dyzim	64
Mjafton të të kem mik	65
Dilemë	66
Lojë inatesh	67
Pyes veten	68
Vitet e tua	69
Si ndodhi?	70
Xhelozinë lërja hënës	71
Ndoshta një ditë...	72

NJERËZORE

Lojtar ferri	73
Vogëlushe me lule në duar	74
Maskë	75
Lypsari	76
Çmimi i jetës	77
Pashkët	78
Kohë perverse	79
Në gjoksin tënd	80
Qeshi jeta në sytë e mi	81
Dita e Verës	82

